

РЕШЕНИЕ

№ 5754

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 16.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1948** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. С. З. срещу Решение № 1040-21-87/27.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-25247-1/18.11.2020 г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1, с което на лицето е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО.

В жалбата е посочено, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и не съответстват на целта на закона. Моли се те да бъдат отменени. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление с вх. № 214-00-25247/04.11.2020 г. жалбоподателят е поискал отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Към заявлението е приложил Заповед № 30/28.10.2020 г. за прекратяване на трудовия му договор с [фирма] на основание чл.

328, т. 1, т. 2 от КТ, считано от 01.11.2020 г.

На 20.05.2013 г. К. З. е вписан в Търговския регистър като управител на [фирма]. Към датата на подаване на заявлението за опускане на ПОБ – 04.11.2020 г. същият не е заличен като управител на дружеството.

От осигурителя [фирма] за жалбоподателя е подавана информация по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода 30.05.2014-31.07.2015 г., включително, с вид на осигуряване 10 – за управителите и прокуристите на търговски дружества, на еднолични търговци, на техните клонове и на клоновете на чуждестранни юридически лица, членовете на съвети на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиките и ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества, и лицата, на които е възложено управлението и/или контролът на държавни и общински предприятия по глава девета от ТЗ, техни подразделения или на други юридически лица, създадени със закон, а за периода 04.05.2015-30.11.2015 г. с вид осигуряване 12 – за самоосигуряващо се лице.

Издадено е Разпореждане № 214-00-25247-1/18.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 54а, ал. 1, т. 3 от КСО, с което е отказано отпускане на ПОБ на жалбоподателя.

Разпореждането е оспорено по административен ред. Извършена е проверка от длъжностното лице на данните в ТР, като е установено, че към 11.01.2021 г. К. З. вече не е управител на [фирма]. Прието е, че това обстоятелство не е новонастъпило, поради което не са налице основания за приложение на чл. 54ж, ал. 1 от КСО и чл. 99, т. 2 от АПК и разпореждането е потвърдено с Решение № 1040-21-87/27.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал. 1 от КСО – директора на ТП на НОИ-С. град. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган по чл. 54ж от КСО, видно от представената по делото Заповед № Ц1015-21-45/13.07.2020 г. за оправомощаване на директора на ТП на НОИ-С. град. Неоснователно е направеното в жалбата възражение за липса на компетентност на органа, издал разпореждането, с което на жалбоподателя е отказано отпускането на ПОБ.

Двата акта отговорят на изискванията на чл. 59 от АПК, издадени са в законоустановената писмена форма и съдържат фактическите и правните основания, послужили при издаването им.

Съдът приема, че при преценката на правото на обезщетение на жалбоподателя длъжностното лице по чл. 54ж от КСО, както и директорът на ТП на НОИ-С. град са приложили неправилно материалния закон.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на

осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Според чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО управителите на търговски дружества подлежат на задължително осигуряване за безработица, като съгласно чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Тълкуването на цитираните разпоредби във връзка една с друга сочи, че възникването на задължението за осигуряване на лицата по чл. 4 от КСО е обвързано с упражняването на трудова дейност, тоест качеството на управител на търговско дружество на едно лице не е самостоятелно основание за осигуряването му по чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО и именно упражняването на трудова дейност е предпоставка за задължително социално осигуряване. По аргумент за противното, с прекратяването на трудовата дейност се преустановява и задължителното осигуряване.

Към момента на подаване на заявление за отпускане на ПОБ – 04.11.2020 г., жалбоподателят не е бил освободен като управител на дружеството, което е видно от протокол за решения на едноличния собственик на капитала на [фирма] от 05.01.2021 г. Фактът, че жалбоподателят не е бил освободен като управител на дружеството не е достатъчен, за да обоснове упражняването на трудова дейност от същия и съответно задължение за осигуряване по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. За установяване на това обстоятелство следва да бъде изяснено дали дружеството е упражнявало дейност. По делото са представени декларации по чл. 38, ал. 9, т. 2 от ЗС, според които дружеството не е упражнявало дейност през периода 2017-2020 г. След служебно извършена справка в Търговския регистър съдът констатира, че в графа „Обявени актове“ декларациите са публикувани, съобразно нормите на ЗС. Декларациите са публикувани в Търговския регистър преди датата на издаване на процесното решение, поради което е следвало да бъдат взети предвид от административния орган. Съдържащата се в ТР информация е публична и достъпна. Наличието на вписване на лицето като управител на дружество не води автоматично до извод, че същото упражнява трудова дейност. За да се счита, че лицето е трудово "заето", то следва да упражнява трудова дейност, от която да извлича трудови доходи, а настоящият случай не е такъв. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС – решение по адм.д. №4090/2013г., решение по адм.д. №7181/2000г.

С оглед изложеното, неправилно в процесното решение е направен извод, че не са налице основания за приложение на чл. 54ж, ал. 1 от КСО и чл. 99, ал. 2 от АПК, тъй като не са налице нововъзникнали обстоятелства. Цитираните по-горе декларации по чл. чл. 38, ал. 9, т. 2 от ЗС за 2018 г. и 2020 г., не са били вписани към датата на издаване на разпореждането, с което е отказано отпускането на ПОБ, но към датата на издаване на процесното решение същите са били вписани в Търговския регистър, с което е завършен фактическият състав по чл. 38, ал. 9, т. 2 от ЗС и е декларирано, че дружеството не извършва дейност. Съдът приема, че процесното решение, следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на административния орган за ново

произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноси на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да бъдат присъдени разноси в общ размер на 460 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 450 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, за което е представен договор за правна защита.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 3 от КСО, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. С. З. Решение № 1040-21-87/27.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-25247-1/18.11.2020 г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1, с което на лицето е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО.

ВРЪЩА преписката на длъжностното лице по чл. 54ж от КСО при ТП на НОИ С. – град за ново произнасяне по заявлението с вх. № 214-00-25247/04.11.2020 г. на К. С. З..

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.-град за заплати на К. С. З. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 460 лв. /четиристотин и шестдесет/, представляваща разноси в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 119 от КСО.

СЪДИЯ: